

Teir flestu menn, ið eg havi tosað við, og sum vóru á útróðri henda dagin siga, at teir høvdu ein ávisan ampa á sær, tí tað kendist so tyngjandi við so tjúkkum mjørka, tungari aldu og óvanligum ráki.

Teir flestu maskinbátarnir royndu tí at fáa landkenning, áðrenn myrkið kom, tí teir vistu, at brim

var við landið, og tí var ráðiliga at taka land, áðrenn náttarmyrkið seig yvir Suðuroynna.

Nogvir bátar vóru úti henda dagin og fleiri komu saman úti í sjónum og fylgdust til lands.

Ymiskt var sum teir komu í land, summir komu rættiliga beinir, meðan aðrir komu langt av leið; m.a. kom »Dal-

fossur« úr Porkeri í Flesina á syðra armí á Trongisvágssfirði.

Ein av deksbátunum, sum var Uttan Stein, var »Saturn« á Gørðunum, og við honum var m.a. Esbern Holm í Vági. Teir stímaðu tvær ferðir fram við »Búgván« um dagin í mjørkanum. Hann sigur, at teir sótu á fiskileið til myrkt var um kvöldið. Tá teir fóru at sigla, stímaðu teir fyrst eitt sindur út, áðrenn teir lögdu eysturyvir og loddadu seg eysturav og síðani norðuryvir.

Tað gekk drúgv tíð, áðrenn teir komu í land, og teir kendu ikki beinan vegin hvar teir vóru staddir, men tá ein lota var liðin, vóru teir greiðir yvir at teir vóru komnir inn í Litlu Dimun. Síðani hildu teir leiðina móti Porkerisnesi, og tá teir nærkaðust, reiv eitt litið sindur í, so teir sóu týrin. Teir komu á Vág út móti midnátt.

Ein annar vágbingur,

sum var á útróðri við »Cheerfull« henda dagin, var Ove Leo. Hann sigur, at teir vóru eisini staddir Uttan Stein, men fóru seinrapartin at stíma móti landi, og Jóan Petur Joensen, sum var formaður stýrði, motorpassarin stóð við »regulatorin«, meðan allir hinir stóðu á bognum og hildu útkikk; tá teir høvdu siglt nakað, hóma teir brot fyrri frammán og rópa um at »dreyga« vesturyvir, men tað gjørdi ródursmaðpurin ikki, hann mól róðrið, so skipið snaraði eysturyvir, og tað var teirra bjarging, tí teir vóru komnir inn á boðarnar við eystara enda á Sumbiarhólmi, so um teir høvdu malið vesturyvir, komu teir undir brotini frá boðunum, og so var eingin bjarging.

Onkur av vágsubátunum kom í land undir Beinissvørði, og onkur mundi farið í briminum á Akrabergstanga; teir

Framhald á síðu 10

Sorgarljóð

Til minnis um teir 8 sjómenninar úr Porkeri, ið sjólótust við M/b »Búgvín«, 1940

Lag: Et kors det var, det hårde trange leje

So myrk hekk tokan yvir hav og landi,
tá lögdu bátar allir út frá sandi,
tí sunnan Stein ei mundi fiskur tróta,
ei var at lata bát sin heima flóta.

Á fiskimiði allir bátar lógu,
við gleðibrosi menn við snøri stóðu,
og tá á degi komin var ein endi,
við fullum bátum aftur heim teir vendu.

Har heima fólk til strandar oman gingu,
tá ljós frá bátum eygað á tey fingi,
tey gleddust, tá tey bátar aftur sóu,
og fyri teimum oll á brúnni stóðu.

Men fyri mong tað ei bleiv nokur lukka,
við gráturodd tey millum hini sukka,
tí full við bátar var tann heila brúgvín,
har saknaðist ein bátur, tað var »Búgvín«.

Á brúnni hoyrdist einki uttan grátur,
tey hugdu oll, men ei sást nakar bátur,
har grótu mammur, systur, bróður, konur,
og gamla móðir segði: Kom mín sonur!

Tað var við bátum leitað væl og leingi,
men vinir lógu longu tá í tangi,
tað boðar frá, ið upp á land varð ríkið,
at deyðin hevði teir í favn sín tikið.

Tey sorgarboð um landið ljóða víða,
at burtur er tann skútan lítla fríða,
við átta monnum hon mót landi rendi,
og deyðin harði hann var teirra endi.

Um teirra neyð og róp, vit einki vita,
bert sorgarbundin eftir heima sita,
við gráturodd og niðurboygdum hovdi,
um teir í vátu grov seg niður lögdu.

Ja, havið vonda hevur okkum sárað,
tað okkum fyrr so mangan fekk at tára,
tey sorgarsár seg festu djúpt í minni,
men sárid stóra varð á hesum sinni.

Tit kærur vinir, ið frá okkum fóru,
í himnaborg Guds englar tykkum bóru,
har inni grát tit aldri hoyra ljóða,
men gleðisong um himnakongin góða.

Við tárvátum eygum, vit nú siga:
Hoyr, Harri kær, okkum, ið teg biðja,
tú okkum lær í hesi sorg at skilja,
at tað, hon hendi, var við tinum vilja.

Carl Th. Sørensen

Í sorgum stødd

Vigd teimum, sum vara av manningini við M/b »Búgvín«, Suðuroy

Vár Gud, vit niga tær til fótur,
alvaldandi hátt yvir ský,
nú svárar kennast sorgarløtur,
ver tú vár hjálp á morgni tíð.
Títt eygað altíð opið er,
tú hoyrir bøn, úr barmi fer.

Kom nú til tey, í sorgum sita,
veit teimum troyst á sorgarstund,
so lítið tey á hvørni vita,
tá kvöldið setur sorgarfund,
tí liv og lagna broyttist brátt
Gud, ver oss nær á vanda nátt.

Um tú fekk alla heimsins gleði
og lögð við gulli var tín leið,
men gekk tú ei á Harrans vegi,
tá fáfongt var hvørt spor, tú steig,
men um tú valdi Jesus her,
tá trygt í vanda far títt er.

Vár Gud, vit oll nú á teg líta,
at tú í sorg oss verður hjá;
tú vilt ei tina hjálp oss sýta,
tá vit í neyð teg kalla á.
Á neyðars stund heit tú á meg
so signar Gud, sum skapti teg.

Gud, kom nú teirra sorg til linna,
sum sýt og saknið kenna mest,
tey vini skulu aftur finna,
og har, sum gleðin trivist best,
har heima í Guds fríða sal,
ein feundarstund upprenta skal.

Olivar á Ryggi

